

ČTENÁŘSKÝ DENÍK KNIHOVNÍKA MILDY 3

Joseph Heller – Bůh ví

Vydalo BB/art, Praha 2016, sedmé vydání v českém jazyce (druhé brožované), 374 stran, překlad Antonín Přidal

Na začátek opět jediná kniha, kterou nelze půjčit ve sloupské knihovně. Pokud si ihned nevybavíte jméno tohoto amerického spisovatele, stačí uvést jeho nejznámější knihu – Hlava XXII. Možná ne všichni ví, že se tomuto neobyčejně úspěšnému dílu dostalo po 33 letech pokračování v knize: „Zavíráme!“.

Kniha „Bůh ví“ je fiktivním vyprávěním krále Davida, který jako stařec bilancuje svůj život. Pro ortodoxní věřící bude v tom vyprávění asi příliš satiry a možná i sexu, ale podívejme se na to ze stránky profesního života. Herečky, herci, zpěvačky a zpěváci musí mít svoje aférky a občas odhalit své fyzické, tvůrci zpravodajství v něm musí mít dost krve a nějaké milé zvířátko pro kontrast. No a spisovatelé, odhalující pro změnu psychické, také musí zaujmout podobnými prostředky. Jinak se v té konkurenci ztratí a budou převálcováni. Humor je pak v tom případě asi to nejlepší a snad i pro vás bude přijatelný. Dávám 5 bodů. Přečteno 1/2018.

Ukázky z knihy:

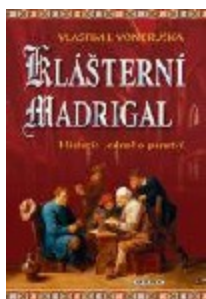
Strana 29 - „*Osud se dobře přijímá, když vám přeje.*“

Strana 42 - „*Slunce vychází a slunce zachází a totéž potkává spravedlivého i svévolného. Chléb se nedostává vždycky moudrému, ani bohatství rozumnému, ani přízeň schopnému, ale jedno se nám přihodí všem. Moudrý neumírá o nic líp nebo o nic moudřeji než hlupák.*“

Strana 70 - „*Jestli je osud povaha, nemají dobří žádnou šanci.*“

Vlastimil Vondruška – Klášterní madrigal

Vydala MOBA, Brno 2017, 288 stran

Tak tohle je taková „Troškovina“ v podání pana Vondrušky, kterou ne všichni (dle ohlasů) úplně rozdýchali. Asi nějak ztrácíme smysl pro humor, neboť je to dílko, u kterého jsem se dobře bavil. Motto celé knihy by asi znělo: „*Chceš do držky?*“. Nechci vás moc okrádat o fóry, takže jenom dvě ukázky:

Strana 50 - „*Ovšem mlčel, neboť byl natolik vnímavý, aby pochopil, že když ještě před několika minutami chtěl říkat poddaným pravdu, nemůže se teď stát oficiálním hovorčím.*“

Strana 78 - „*To ostatní nesmírně znepokojilo, neboť takhle zlomeného ho viděli naposledy, když se neurodil chmel.*“

Nelze jinak – 5 bodů. Přečteno 1/2018.

Miroslav Štěpán/Petr Holec – Miroslav Štěpán

Vydalo nakladatelství Malý princ, první vydání, Praha 2013, 247 stran

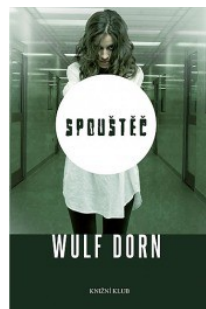
Podtitul knihy zní: Můj život v sametu aneb Zrada přichází z Kremlu. Tak tuto vázanou knihu jsem zakoupil za celých 8 Kč. Tomu se říká skvělá okase! Její původní cena byla 289 Kč, což z této knihy patrně učiní kup roku. A musím říct, že to je kniha zajímavá, ve které se dozvíte docela dost méně známých informací. Několik jich naznačím, takže pokud si ji chcete přečíst a užít sami bez předešlých nápověd, tak následující řádky vynechte.

Hned na straně 14 mě dostal svojí úvahou, že v budoucnosti už mezi sebou nebudou soutěžit politické strany, ale úplně jiná uskupení, reprezentující určité zájmy. I když to

nevyšlo na 100 %, tak co jiného je ANO a SPD? A ty „standartní“ politické strany, jak dopadly? Další zajímavé postřehy z knihy: chartista Václav Havel si za manželku vzal signatářku Anticharty Dagmar Veškrnovou; dozvíte se, jak při návštěvě Gorbačova jeho ochranka mlátila lidi do rozkroku, na což tehdy doplatil i Antonín Kapek (jenž jako jeden z pěti podepsal zvací dopis); dozvíte se z čeho vznikla fáma o tom, že Helena Vondráčková byla milenkou Lubomíra Štrougala; že do bytu po Štěpánovi nastěhoval Havel herce Jana Potměšila; že se proti vyškrtnutí článku o vedoucí úloze strany stavěl Marián Čalfa... Rozhodně doporučuji přečíst a dávám 5 bodů. Přečteno 2/2018.

Wulf Dorn – Spouštěč

Vydal Knižní klub, vydání první, Praha 2015, 357 číslovaných stran, překlad Rudolf Řežábek

Téma poměrně časté – zneužívané dítě a následky z toho plynoucí. Ty se zde projeví až po dvaceti letech a hledání, které jeden z protagonistů provádí, má směřovat (mimo jiné) k nalezení spouštěče. Ten se dozvíte až v samotném konci a je to dost neuvěřitelné, ale možné.

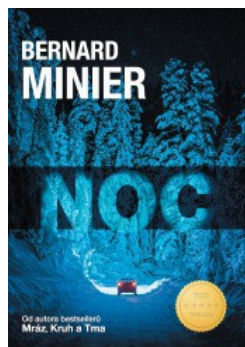
Kniha z prostředí psychiatrické léčebny asi nebude úplně pro každého, přesto se četla velice dobře. Na své si přijde i příznivec odborných termínů – viz například lucidní sen nebo disociativní fuga. Dávám 4 body. Přečteno 2/2018.

Ukázka:

Strana 105 - „Podle jeho vzhledu se Ellen dovtípila, že neznámý už před delší dobou vyměnil holící strojek za láhev Jägermeistera.“

Bernard Minier – Noc

Vydalo xyz, vydání první, Praha 2018, 536 stran, překlad Jiří Žák

Pokud jste četli jeho předcházející knihy (Mráz + Kruh + Tma + knihu s vulgárním slovem v názvu), dáte mi jistě za pravdu, že to pan Minier prostě umí (narozen 1960 v Béziers). Jeho knihy jsou poněkud delší, takže při jejich čtení zároveň i posilujete, neboť některé mají i více jak 600 stran. Při takové délce je umění udržet čtenáře v napětí, což se mu rozhodně daří a hluchých míst je zde opravdu minimálně. Hodnocení je jednoznačné – 5 bodů. Přečteno 3/2018.

Ukázky:

Strana 10 - *Červený vlak se vynořil z temného tunelu jako jazyk z úst zimní krajiny.*

Strana 224 - *„Jen za minulý rok se odehrálo tři tisíce pět set trestních řízení, z nichž napadení bodnými zbraněmi v centru města měla svůj původ ve faktu, že jakmile se setmělo, alkohol a drogy kolovaly v ulicích centra se stejnou velkomyslností jako EPO v žilách Lance Armstronga.“*

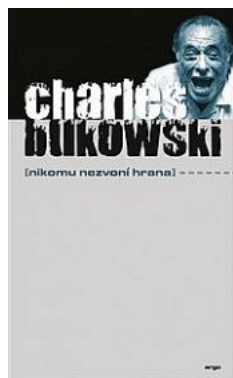
Strana 226 - *„Byl věrohodný asi jako kluk přistižený matkou těsně před večeří s nutellou kolem pusy.“*

Vlastimil Vondruška – Dračí náhrdelník

Vydala MOBA, první vydání, Brno 2018, 296 stran

Další díl s Otou, Divišem a Oldřichem s Chlumu. Klasický Vondruška, který se ale málo liší od těch předešlých, takže si pravděpodobně za půl roku moc z této knihy nevybavíte. Jediný rozdíl snad spočívá v tom, že tentokrát Ota odolává krásné mladé dívce o nějaký ten den déle, než obvykle. Proto tentokrát dávám pouze 3 body. Přečteno 3/2018.

Charles Bukowski – Nikomu nezvoní hrana

Vydalo Argo, první vydání, 2017, 284 stran, překlad Robert Hýsek

Jde o jeho dosud nevydané povídky z let 1948 – 1985. I v naší vesničce střediskové by se našlo pár moralistů, kteří by tuto knihu prostě nezkousli. Není to kniha pro slečinky, ale slečny, které čtou rády drsnější knihy jistě osloví (o pány nemám obavy). Pokud jste stálí čtenáři tohoto amerického bouřliváka, tak jistě nebudete zklamáni. Těm, kteří by chtěli teprve „ochutnat“ první jeho knihu bych spíše doporučil jeho „Jelito“, kterou je také možno si v naší knihovně zapůjčit. Bez zaváhání dávám 5 bodů (Karlíku, tys byl ale číslo!!!). Přečteno 5/2018.

Haruki Murakami – Muži, kteří nemají ženy

Vydal Odeon, první vydání, Praha 2015, 248 stran, překlad Klára Macúchová

Název knihy ve vás možná evokoval vzpomínku na knihu Stiega Larssona, ale tyhle takřka totožné názvy jsou vlastně to jediné, v čem jsou si obě knihy podobné.

Číst Murakamiho je dnes docela módní a kdo ho nečte je krapet mimoň. Mě sice až tak nestresuje být v některých případech mimonem, ale v rámci obohacení multikulty jsem si řekl, že nějakého přelousknu. Tento titul mi vyhovoval hlavně z toho důvodu, že se jedná o povídky (celkem 7), takže po nemnoha stranách máte čas přečtené strávit.

Ona je ta japonská literatura samozřejmě poněkud jiná, než jakou píše například výše uvedený sprosták Bukowski. Rozhodně to není nějaká prudce svižná akce, ale spíše lehká rozvláčnost propojená s trochou tajuplnosti a zvláštnosti. Není tedy na škodu se japonsky naladit, a to třeba kvalitním čajem. V mém případě jsem si vařil zelený Japan Gyokuro (100 gramů za 391 Kč). Podává se jen vzácným hostům, ale jelikož jsem lakomec, tak to máte marný. Je tak zvláštní, že pro něj Japonci vymysleli pátou chuť. Není sladký, slaný, kyselý ani hořký. Je prostě umami. Ale zpět ke knize. Už před čtením bylo jasné, že si opět budu upravovat (rozumněj počesťovat) v knize uvedená příjmení. Nakonec to nebylo tak složité. V první povídce pan Óba byl pan Óda, ve druhé pan Kitaru obdržel úpravu pouze ve tvrdosti druhého písmene a stal se panem Kytarou. Ve třetí povídce pan Tokai žádnou přeměnu nepotřeboval, ale zahlodal malý d'áblík, jestli nezměnit nápoj. Leč vydržel jsem. Atď., atď. Povídky jsou výborně stylisticky napsané a (jak už je patrné i z názvu) jejich hlavním tématem jsou muži, kteří přišli nějakým způsobem o ženy. Dávám 4 body. Přečteno 5/2018.

Hana Marie Körnerová – Co neodvál čas

Vydala MOBA, druhé vydání (pod tímto názvem první), Brno 2018, 536 stran

Zrnitá Maruška (vlastním jménem Hana Martinková) je v současnosti nejčtenější ženskou spisovatelkou ve sloupské knihovně. Každá její nová kniha je velice vítána a tak je v našem fondu bohatě zastoupena. Jako mnoho jiných psala do šuplíku a její první vydaný román byla v roce 1993 šestidílná sága Pán hor.

Tato kniha je vlastně dotiskem dvou starších knih, které vyšly v roce 2011 respektive 2012 – *Stanice odložených lásek* a *Dokud se budeš smát*. Ta první vypráví o osudech dvou kamarádek Laděny a Kamily na pozadí událostí sedmdesátých a osmdesátých let minulého století. V té druhé se v roce 2002 setkává Kamila ve vesničce Stamice s kamarádkou Ilonou, kterou neviděla skoro patnáct let.

Hodnotím za 4 body. Přečteno 5/2018.